

Συμβολική κίνηση με ασαφή αξία

Της **ΤΑΣΟΥΛΑΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ**

Μείωση 30% στους μισθούς των υπουργών και των υφυπουργών ανακοίνωσε ο πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς, στην πρώτη συνεδρίαση του νέου υπουργικού συμβουλίου. Την ίδια ακριβώς κίνηση –μείωση κατά 30% στους μισθούς των υπουργών του, αλλά και του ιδίου– είχε κάνει ο Φρανσουά Ολάντ, επίσης στο πρώτο υπουργικό συμβούλιο της κυβέρνησής του, πέντε εβδομάδες νωρίτερα (17/5). Έτσι, οι νέοι Γάλλοι υπουργοί λαμβάνουν πλέον 9.940 ευρώ τον μήνα (από 14.200), ενώ ο κ. Ολάντ 14.910 ευρώ, από τις 21.300 του Νικολά Σαρκοζί.

Ο Έλληνας πρωθυπουργός λαμβάνει 9.460 ευρώ τον μήνα (με την περικοπή, 6.630). Οι υπουργοί, 8.230 ευρώ το μήνα (από εδώ και εμπρός, 5.760), οι υφυπουργοί χωρίς βουλευτική ιδιότητα 7.610 ευρώ μηνιαίως (πλέον 5.330).

Ο μισθοί του Ισπανού πρωθυπουργού και των υπουργών του είναι 7.600 και 6.750 ευρώ τον μήνα αντιστοίχως... Προ μηνών, σε μείωση του πρωθυπουργικού και των υπουργικών μισθών προέβη και ο πιο ακριβοπληρωμένος πρωθυπουργός του κόσμου,

ο Λι Χσιέν Λουνγκ της Σιγκαπούρης – αμείβεται με 108.000 ευρώ τον μήνα από 150.000 (οι υφυπουργοί του λαμβάνουν 54.700 ευρώ μηνιαίως!).

Η κίνηση αυτή των κ. Ολάντ και Σαμαρά, καθαρά συμβολική, αν αναλογιστεί κανείς τους υψηλούς μισθούς που συνεχίζουν να λαμβάνουν,

**Η ελληνική
πραγματικότητα
είναι δημιούρ-
γημα της υπο-
κρισίας και των
υπερβολών μας.**

μετ' επιδομάτων και εξόδων παράστασης οι βουλευτές, οι υπάλληλοι της Βουλής, οι νυν και πρώην υψηλοί κρατικοί λειτουργοί με τις μεγάλες συντάξεις και τα πλουσιοπάροχα εφάπαξ, όπως και το ακατέβαστο ποσοστό των μεγαλοφοροφυγάδων, δεν είναι χωρίς περιεχόμενο. Αποτελεί μια απόπειρα να τοποθετηθούν, αναλογικά, στην κατηγορία των πολιτών με τα συρρικνωμένα εισοδήματα, να γίνουν πιο συμπαθείς, πιο ανθρώπινοι. Τα καταφέρνουν; Αμφίβολο, καθώς είναι βαθιά εδραιωμένη στον πολιτην η υποψία ότι αυτά είναι μόνο τα φανερά εισοδήματά τους, ότι στην πολιτική εισρέει και ένα άλλο, μαύρο χρήμα, αφανές και αναπόδεικτο. Επιπλέον, κυβερνώμενος και κυβερνών είναι εξ ορισμού σε διαφορετικές θέσεις. Ο κυβερνώμενος δεν διαθέτει άλλο από την προσπάθεια, άλλοτε αποτελεσματική άλλοτε όχι, βελτίωσης της κατάστασής του. Ο κυβερνών διαθέτει τη δύναμη των αποφάσεων, την άνεση της υπαναχώρησης, την ευελιξία των νέων υποσχέσεων. Ο πρώτος έχει ως στόχο την αλλαγή (προς το βέλτιον) της θέσης του, ο δεύτερος τη διαίωσή της... Με το μελετημένο -30%, καθ' ομοίωσιν του Γάλλου ομολόγου του (και όχι το -50% του κ. Τσίπρα), ο κ. Σαμαράς προσπαθεί να μεταδώσει το μήνυμα των θυσιών στις οποίες πρέπει όλοι να υποβληθούν, αφήνοντας να υπονοηθεί μια πανομοιότυπη μοίρα – ο άνθρωπος γεννιέται, εργάζεται, γελάει, λυπάται, θυσιάζεται με τον ίδιο τρόπο. Το πρόβλημα είναι ότι ναι μεν κάθε Έλληνας γεννιέται με τον ίδιο τρόπο, αλλά σε ένα περιβάλλον με διαφορετικά μέτρα και σταθμά, με κανόνες τύποις καθολικούς, με λάθρα εξαιρετέους, όπως επίσης και μέσα σε ένα διαφορετικό όγκο προβλημάτων, που για τη λύση τους άλλος μπορεί να κάνει πολλά, νομίμως ή παρανόμως, και άλλος απολύτως τίποτα...

Η ελληνική πραγματικότητα είναι δημιούργημα της υποκρισίας και των υπερβολών μας. Αν η χώρα μοιάζει να στέκει ακόμη στα πόδια της, το οφείλει ακριβώς στην ανειλικρίνεια και την αδράνεια των ιθυνόντων, οι οποίες, όλως παραδόξως, υποστηλώνουν αυτό το αποσπασμένο σύμπαν. Λίγη διαύγεια θα το απογύμνωνε, κατακρημνίζοντάς το.